

Messiaanse Gemeente Bracha te Apeldoorn

Nieuwsbrief 6 week 2 Iyar – 8 Iyar 5780 (26 april – 2 mei 2020).

Omertelling 17 - 23

Parashat: Achrei Mot-Kedoshim

Leviticus 16:1-20:27

Amos 9:7-15

Johannes 7:1-8:29; Rom 3:19-28, 9:30-10,13, 1 Cor 5:1-13, 2 Cor 2:1-11, Gal 3:10-14, Heb 7:23-10,25; 1 Cor 6:9-20

Door Jos Bremer

De biecht

Het eerste wat Aäron moet doen in deze centrale parasja van de Tora, waarin verzoening centraal staat, is verzoening doen voor zichzelf en zijn huis. Het staat er zo, in Leviticus 16:6: *Dan moet Aäron de jonge stier aanbieden als zondoffer dat voor hem bestemd is, en voor zichzelf en zijn gezin verzoening doen.* Wat Aäron verder met die jonge stier moet doen, lezen we hier niet. De tekst gaat in het volgende vers verder met: *Hij moet ook de beide bokken nemen ...* En de vraag is daarom: hoe komt die verzoening hier tot stand?

Rasji legt bij dit vers uit dat Aäron hier verzoening doet door zijn misdaden en die van zijn huis te belijden: hij spreekt uit wat hij en zijn gezin fout hebben gedaan. Met dat biechten begint het allemaal, zou je kunnen zeggen. De laatste keer dat ik een onderwijzing mocht verzorgen, ging het over [vergeving](#). En waar vergeving mee begint, is dat de schuldige aan degene wie hij iets heeft misdaan, opbiecht wat hij heeft gedaan.

Je kunt offeren wat je wilt of nog zo je best doen voor degene die je kwaad hebt gedaan, maar zonder dat je uitspreekt wat je fout hebt gedaan, is dat zonder enige waarde. Dan is er geen verzoening, geen vergeving.

Rabbi [Soloveitchik](#) (probeer dat maar eens vloeiend uit te spreken) legt dat heel mooi uit: "Alle emoties, gevoelens, gedachten en ideeën worden alleen duidelijk en begrijpelijk nadat het iemand is gelukt die uit te drukken in taal. Zolang de ideeën in iemands binnenste zijn opgekropt, zolang ze niet openbaar zijn geworden, zijn ze onduidelijk. De persoon zelf kan niet vatten wat er in hem omgaat als hij zijn sentimenten en weerspiegelingen niet uit. Niet geuite gedachten over *tesjoevá* – ommekeer – zijn betekenisloos. De bekentenis is de laatste fase van *tesjoevá*."

"Maar", zegt hij dan, "er is nog iets met belijden en dat gaat verder dan *tesjoevá*: dat is een daad van verzoening. Het lijkt me dat de belijdenis van de Hogepriester is als een verzoeningsoffer. Het uitspreken van een belijdenis van zonden die niet slechts een lippendienst is maar uit een benauwde ziel en een gekwetst hart komt, wordt gerekend als een offer op het altaar. Met het pijnlijke proces van belijden dwingt iemand zichzelf om de zaken te zien zoals ze zijn en om de eenduidige en onverbloemde waarheid te spreken. Net als een offer op het altaar wordt verbrand, gaan met een bekentenis onze vastberaden gemoedsrust, gecultiveerde trots en kunstmatige leven in rook op."

Door Bert Heijstek

Acherei Mot/Kedoshim

Ik werd bepaald bij een vers in de parasja Kedoshim en wel vers Vayikra/Leviticus 19:17-18. Ik heb 2 vertalingen onder elkaar gezet en gekeken welke rode draad ik hierin kon vinden. In dit vers staat in de,

HSV

17 U mag in uw hart uw broeder niet haten. U moet uw naaste zeker terechtwijzen¹ (yakach), zodat u geen zonde op hem laadt. 18 U mag geen wraak nemen of een *wrok* koesteren tegen uw volksgenoten, maar u moet uw naaste liefhebben als uzelf. Ik ben de HEERE.

NBG

17 Gij zult uw broeder in uw hart niet haten; openlijk zult gij uw volksgenoot terechtwijzen¹ (yakach), en niet ter wille van hem zonde op u laden. 18 Gij zult niet wraakzuchtig en haatdragend zijn tegenover de kinderen van uw volk, maar uw naaste liefhebben als uzelf: Ik ben de HERE.

Ten eerste valt mij op dat er staat vermeld: niet haten / niet partijdig zijn
Ten tweede terechtwijzen / rechtspreken ¹ (yakach)

Het woord ¹ (yakach) komt terug in Isah/Jesaja en daar wordt ook een oplossing gegeven, namelijk door communicatie. In overleg te gaan. In vers 18 staat;

HSV

18 Kom nu, laten wij samen een rechtszaak¹ (yakach) voeren, zegt de HEERE. Al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw; al waren ze rood als karmozijn, ze zullen worden als *witte* wol.

NBG

18 Komt toch en laat ons tezamen richten¹ (yakach), zegt de HERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.

Wat ik dan boeiend vind is hoe we dan als mensen hier mee omgaan. Hoe lossen we dit gezamenlijk op?

Op wat voor manier. Hoe kan je in zo'n situatie dicht bij je zelf blijven.

Dat brengt mij bij het 3P model, **praktijk**, **proces** en **persoon**. Een model om beter met elkaar in contact te blijven.

Praktijk

Wat gebeurt er of is er gebeurd. De situatie afpellen tot de kern. Randverschijnselen weghalen

Proces

Hoe loopt het proces, wat doe je, hoe reageer je op de situatie? Heb je zicht op de situatie?

Persoon

Besef je hoe je reageert op de praktijksituatie. Wat maakt het hoe je reageert op een bepaalde situatie.

Indien je dit toepast merk je dat het niet uitmaakt wat de praktijk is, maar hoe je als persoon op het proces reageert.

In Yeshua mag je ontdekken wie je bent en hoe je met vaardigheden het proces beter kan/mag begrijpen.

Uiteindelijk zijn pratende mensen te helpen. Zoek de juiste woorden en de vorm om met elkaar in contact te blijven.

Leer met elkaar in dialoog te blijven.

Be blessed

Ben je geïnteresseerd in meer informatie over dit onderwerp en hoe dit proces werkt, kijk dan op <https://www.elinesluyscoaching.nl/wat-zijn-de-3-principes>

¹ synoniemen

tuchtigen, straffen, bestraffen, rechtspreken, berispen naarstiglijk -, berispen

Bert Huizing

75 Jaar Gedenken en Herdenken

Deze week zou in het teken staan van 75 jaar bevrijding. Er waren al van allerlei activiteiten in voorbereiding. Helaas gaan deze activiteiten niet door vanwege het coronavirus dat rond gaat.

Dit betekent echter niet dat we niet kunnen gedenken of herdenken. 75 Jaar van vrijheid in Nederland, geen zichtbare verdrukker die ons het leven moeilijk maakt. Geen angst om te worden opgepakt en naar een werkkamp of concentratiekamp te worden afgevoerd. Geen moeilijke keuzes hoeven te maken: kom ik in opstand tegen de bezetter, ga ik onderduik verlenen aan Joden? Maar zijn onze tijden zo veranderd, is er werkelijk sprake van vrede of sluiten we onze ogen voor alles wat er om ons heen plaatsvindt?

Om toch stil te staan bij wat er allemaal heeft plaatsgevonden in de jaren 1934-1945 willen we een beroep op u doen.

In deze tijd zou er op het terrein van paleis het Loo een herdenkingstent staan. In deze tent zouden verschillende zaken uit de jaren 1934-1945 onder de aandacht worden gebracht.

Twee onderdelen zouden zijn het Apeldoornsche Bosch en Gedenkstenen Joods Apeldoorn.

Nu dit echter niet doorgaat hebben we het volgende idee.

Er liggen in Apeldoorn al op verschillende plaatsen Gedenksteentjes bij de huizen waar Joden in de Tweede Wereldoorlog hebben gewoond. Met deze Gedenksteentjes herdenken we hen en spreken we uit dat we hun Namen niet zullen vergeten. Om dit in de praktijk te brengen in deze week van gedenken en herdenken willen we vragen om bij een aantal gedenksteentjes in Apeldoorn een kiezelsteentje te leggen. Door de gemeente Apeldoorn is er een wandelroute gemaakt waarin ook een aantal plekken waar gedenksteentjes liggen is opgenomen. Deze wandelroute kunt u bekijken op

<https://www.uitinapeldoorn.nl/routes/wandeling-langs-oorlogsmonumenten>

Meer informatie over de gedenksteentjes in Apeldoorn kunt u vinden op

<https://gedenkstenen-apeldoorn.nl>

En klikt u op de onderstaande link, dan krijgt u een overzicht van Apeldoorn met alle huizen waar Joden hebben gewoond.

Klik op een van de markeringen en u krijgt de link naar het Joods Monument waar het verhaal staat over degene(n) die in het huis hebben gewoond.

<https://www.google.com/maps/d/embed?mid=1ADN3QzWp9S0U4gjYMSmoD7FksH38yBZp&hl=nl&ll=52.21794173638791%2C5.959089641778746&z=14>

De Messiaanse Gemeente Bracha is betrokken bij de werkgroep Gedenkstenen Joods Apeldoorn en ondersteunt het werk dat de werkgroep doet in Apeldoorn. Verschillende bezoekers van Bracha zijn als vrijwilliger betrokken bij het werk van de werkgroep.

Neem u deze week even de tijd om een of meerdere plekken te bezoeken waar gedenksteentjes in Apeldoorn liggen en laat als teken dat u er bent geweest een kiezelsteentje achter op het gedenksteentje.

OPDAT WIJ NIET VERGETEN.

Als het 4 Mei is gedenken wij in Nederland onze bevrijding na 5 jaar Duitse bezetting. Ik heb zelf de oorlog niet meegemaakt, maar ken de verhalen van mijn moeder die vlak voor de hongervinter mijn jongste zusje kreeg en haar bij kennissen bracht waarvan de vrouw nog in staat was borstvoeding te geven. Ik ken de verhalen van mijn vader die opgeblazen voeten had van de hongeroedeem en niet meer in zijn schoenen paste. Hoe hij koekjes had gebakken van geraspte bloembollen, voor mijn moeder die na de bevalling van mijn zus in het ziekenhuis lag. Met het trommeltje koekjes ging hij op weg naar het ziekenhuis, maar de honger was zó sterk, dat hij eenmaal in het ziekenhuis, alleen maar huilend een leeg trommeltje voor haar had. Dit zijn nog twee van de vele verhalen van mensen die moesten overleven onder het laatste jaar van de bezetting. Mijn Joodse moeder heeft haar eigen moeder en oma en vrijwel alle andere Joodse familieleden in de Concentratiekampen als Auschwitz en Sobibor verloren. Vermoord, vergast, omdat ze Joods waren. Maar niet alleen zij waren het slachtoffer, want ook iedereen die niet Joods was, maar niet in de Nazi-ideologie paste vonden in concentratiekampen en werkkampen de dood.

Straks is het 4 Mei. Maar omdat dit moment net tussen deze en de volgende Nieuwsbrief valt wil ik nu alvast stilstaan, bij die 2 minuten waarbij wij 'stil' staan voor 'allen' die in deze oorlog zijn omgekomen. Dat doe ik en velen met mij elk jaar weer opnieuw, ook al gaat het vanwege de Coronacrisis nu heel anders. Binnen het Jodendom is er een speciaal gebed. Dat is het Kaddisj-gebed, dat is geschreven in het Aramees en Hebreeuws en is vermoedelijk vijf eeuwen voor de gewone jaartelling ontstaan. Er bestaan verschillende vormen die op diverse momenten worden uitgesproken. Het Kaddisj der treurenden is er een van. Het gebed gaat niet over de dood, **maar is een lofzang op G'd en een uiting van blijvend vertrouwen** in de toekomst. Degenen die Kaddisj zeggen, stellen als het ware dat doorgaan met het leven zinvol is.

Geroemd en geheiligd worde Zijn grote Naam in de wereld die Hij volgens Zijn wil geschapen heeft; moge Zijn koningschap zich vestigen in uw leven en het leven van heel het huis Israël [en de gemeente] zeer binnenkort. Antwoordt nu: Amen.

Moge Zijn grote Naam geprezen worden tot in alle eeuwigheid. Geprezen, geloofd, geroemd en geacht, verheerlijkt, geëerd en met lof bezongen moge Zijn heilige Naam, geprezen zij Hij, altijd worden, boven alle lofzeggingen, zangen, eerbewijzen en troost die op aarde uitgesproken worden. Antwoordt hierop: Amen.

Dat er veel vrede moge komen uit de hemel en ook leven, voor ons en voor heel Israël [en de gemeente]. Zeg hierop: Amen.

Hij die in Zijn hoge hemel vrede scheidt, Hij zal vrede geven aan ons en aan heel Israël [en de gemeente]. Antwoordt hierop: Amen.

Jochanan ben Bracha.

Gebedspunten

Dat er door de coronacrisis bezinning op gang komt op de levenswijze, dat alles maar moet kunnen en mogen.

Voor de slachtoffers van de pandemie, lichamelijk, financieel en ook sociaal.

Voor eenheid in en besluitvaardigheid van de nieuwe Israëlische regering.

Voor wijsheid voor de leidinggeevenden hoe de Brachadiensten weer te kunnen gaan houden.

Bijbeltekst

Psalm 57:2 Wees mij genadig, o God, wees mij genadig, want mijn ziel heeft tot U de toevlucht genomen; ik neem de toevlucht onder de schaduw van Uw vleugels, totdat de rampen voorbij zijn gegaan.

Voor de kinderen

Sjalom jeladiem, kinderen van Bracha,

“Kom, Jesjoea, kom toch gauw met me mee.” Wie is dat die daar geknield ligt voor Jesjoea (Jezus)? Hij is nog maar net uit de boot gestapt. Ze zijn van de andere kant van het meer gekomen. Heel wat mensen staan om hen heen. De man ziet er zo voornaam uit. De mensen weten wel wie hij is, het is de leider van de synagoge. Toch is hij op zijn knieën gegaan voor Jesjoea. “Mijn dochtertje is zo ziek, kom alsjeblieft met me mee.” En dat doet Jesjoea, want hij ziet het verdriet van Jaïr (Jaïrus), zo heet deze leider. Zijn dochtertje is goed ziek en hij is zo bang dat het niet goed af zal lopen. Gelukkig is Jesjoea weer terug van de overkant. Misschien nog net op tijd... hij hoopt het zo. Ze is nog maar twaalf jaar en Jesjoea heeft al zoveel mensen beter gemaakt. Hij kan het, dát weet Jaïr zeker.

Er lopen steeds meer mensen mee, want ze willen dicht bij Jesjoea zijn. Ze willen zien wat er gebeurt. Wat een geduw is dat. Onder al die mensen is ook een zieke vrouw, al twaalf jaar lang. Ze heeft al zoveel dokters gevraagd haar te helpen. Dat heeft haar veel geld gekost, maar het heeft niets geholpen. Helemaal niets. Ze heeft gehoord dat Jesjoea mensen beter maakt. Oh, wat wil ze dat graag. “Als ik alleen maar Zijn tsietsiet vast kan pakken, dan zal ik genezen.” Ja, ze kan niet zomaar zeggen wat ze heeft. Dat durft ze niet. Ze is niet rein en eigenlijk kan ze daar helemaal niet tussen al die mensen lopen. “Als ik nou stilletjes naar Zijn tsietsiet grijp, hoeft niemand het te merken.” Dat denkt ze. En het lukt, het lukt. Ze is wonder boven wonder dichtbij kunnen komen. Wat is ze blij, want ze ís beter. Ze voelt het. Maar dan opeens staat Jesjoea stil. “Wie heeft mij aangeraakt?” De mensen schrikken. “Ik heb het niet gedaan hoor.” Petrus die vlak bij Jesjoea staat, begrijpt er niets van: “Rabbi, hoe kunt U dat nou zeggen. Er zijn zoveel mensen die tegen U aan duwen?” “Toch heeft iemand Mij aangeraakt. Ik heb het gevoeld. Er is kracht van Mij uit gegaan.” Wat schrikt de vrouw, en ja, dan kan ze niet anders, dan moet ze het vertellen. Ze valt op haar knieën voor Jesjoea: “Ik was het. Ik ben al twaalf jaar ziek. Niemand heeft me kunnen helpen. Toen heb ik Uw tsietsiet vast gepakt en ik was gelijk beter” zegt ze met een bibberende stem terwijl ze omhoog kijkt naar Jesjoea. Hoe zal Hij reageren? Zal Hij boos worden? Maar als Jesjoea dan zegt: “Dochter, omdat je hebt geloofd, ben je gered, ben je beter geworden. Ga naar huis in sjalom.” valt er een last van haar af en sjalom, vrede, vult haar hart.

Jaïr zit de hele tijd op hete kolen. Hij heeft zich met moeite ingehouden. Terwijl Jesjoea nog met de vrouw aan het praten is, komt een van zijn dienaren aangerend en zegt: “Val de Rabbi maar niet meer lastig. Uw dochter is net gestorven.” Het gezicht van Jaïr wordt bleek. Is hij dan toch voor niets gegaan? Maar Jesjoea heeft het gehoord. “Wees maar niet bang. Vertrouw alleen maar, dan zal ze gered worden.” Dat geeft Jaïr nieuwe moed en Jesjoea loopt met hem mee naar zijn huis. Alleen de vader en moeder van het meisje en Kefa (Petrus), Jochanan (Johannes) en Ja’acov (Jacobus) mogen van Jesjoea mee naar binnen. Oh, wat zijn daar veel mensen aan het huilen. “Huil maar niet, ze is niet gestorven, maar ze slaapt” zegt Jesjoea. De mensen lachen erom, zij weten best dat het meisje dood is. Dan stuurt Jesjoea ze allemaal naar buiten. Samen met de vader en moeder en zijn leerlingen gaan ze naar de kamer waar het meisje ligt. “Meisje, ik zeg tegen je, sta op” en Hij pakt haar hand. En dan... dan gebeurt het wonder. Ze staat op en begint te lopen. Wat is Jaïr blij. Het wonder is nog groter dan hij heeft gehoopt. “Geef haar maar iets te eten”, zegt Jesjoea. Nou dat hoeft Hij geen twee keer te zeggen. De moeder is al weg. Die dag worden de

b'rachot (zegeningen) en t'fillot (gebeden) in het huis van de leider van de synagoge met een blij hart en diepe dankbaarheid gezegd en gezongen...

Leny Gaemers

De dochter van Jairus

Waar is de doch-ter van Ja-i-rus?
Speelt ze bin-nen met haar pop?
Ruimt ze daar haar speel-goed op?
Maakt ze mooi-e te-ke-ning-en?
Hoor ik haar een lied-je zing-en?
Speelt ze bin-nen, heel mis-schien?
Nee... ik heb haar niet ge-zien!

Waar is de doch-ter van Ja-i-rus?
Is ze bui-ten in de straat
waar ze met haar vriend-jes praat?
Gaat ze ren-nen, gaat ze spring-en,
doet ze leu-ke, gek-ke ding-en?
Speelt ze bui-ten heel mis-schien?
Nee... ik heb haar niet ge-zien!

Wilt jĳ we-ten waar ze is? Te-ken lij-men tus-sen de cij-fers 1 tot 20. Wat zie je als je klaar bent?

Kijk, de doch-ter van Ja-i-rus, is zo ziek, ze is heel moe, en ze houdt haar o-gen toe. Dood-stil ligt ze on-der 't la-ken, nie-mand kan haar be-ter ma-ken, zelfs de knap-ste dok-ters niet. Wat is dat een groot ver-driet.

Va-der an moe-der kij-ken ver-drie-tig. Te-ken hun ver-drie-ti-ge ge-zich-ten.

Hoor eens doch-ter van Ja-i-rus, hoor, jouw va-der roept de Man, die jou be-ter ma-ken kan. Hij is Heer van dood en le-ven, Hij wil jou het le-ven ge-ven. "Kind, sta op!" zo sprakt de Heer, en de dood is er niet meer!

Hoe kij-ken moe-der, het meis-je en va-der na dit won-der? Te-ken hun blij-de ge-zich-ten.

[Lucas 8 : 40 - 56] www.bijbelidee.nl

Reactie naar aanleiding van deze nieuwsbrief

Als u reacties of vragen heeft over deze nieuwsbrief of de inhoud van de parashat, dan kunt u deze sturen naar info@mg-bracha.nl

U mag natuurlijk ook zelf een bijdrage leveren aan de Bracha Nieuwsbrief. Stuur uw artikel op naar info@mg-bracha.nl. Het artikel voor de nieuwsbrief graag uiterlijk zondagavond insturen.